

# РАН БОСИЛЕК ПЕВЦИ

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Дългоушко, Белко, Котаран и Петлю еднъж се събрали. Пооплакали се. Пораздумали се. Кога да си тръгнат, Дългоушко рекъл:

— Слушайте, другари. С глас дарили ни деди ни за приказ и чудо. Но гласа ни тука никой не признава. Нашият стопанин певци не обича. Знаем си го всички как ни се отплаща. Ту мен претовари, ту Белка удари, ту Котана ритнал, ту побратим Петля с ножче заплашил... Не. Така не може! Помислете малко, па тръгвайте с мене! Оттук да се махнем! Други край ще дирим. Дето и да идем, с наште дарби все добре ще минем!

— Какво ще му мислим! — извикал Петелът. — Аз бързо решавам. Ще пея там, дето по-добре ми плащат.

— И аз съм съгласен оттук да се махнем! — рекъл Котаранчо. — Нека друг понася глъчки и обиди!

— И аз с вас ще дойда! — обадил се Белко. — На моя стопанин толкова години служил съм послушно. Но стига му вече. Нека сам да види какво е без мене!

— Щом е тъй, другари, да не губим време! — викнал Дългоушко. — Тръгвайте след мене!

Тръгнали веднага.

Вървели, вървели — в гъста гора влезли.

Мръкнало се.

— Стойте! — спрял ги тихо Белко. — Сладък дъх подушвам. На месце мирише!

— Право казва Белко. Месо пекат нейде! — рекъл Котаранчо.

— Аз пък песни чувам — ревнол Дългоушко. — На прав път сме, братя! Тук ще се прославим. Почвам. Ще запея...

— Ти не изпреваряй! Сдържай си гласена! — обадил се Петлю. — Кога стане време, заедно ще почнем... Чакайте да видя отде гласът иде!

И Петлю подхвъркнал на дърво високо. Надалеч в гората светлинка съгледал. Слязъл и зашепнал:

— Да вървим, другари! Цял дворец съгледах. Отдалече грее. Гощавка там има. Тихичко да идем. И без да ни чакат, дружно ще запеем! За таз изненада вярвам ще получим голяма награда...

Тръгнали. Вървели... Изведнъж се спрели. Гледат пред тях къща. Прозорците светят. Петелът подхвъркнал. Кацнал на прозорца. Понадникнал вътре. Слязъл и зашушнал:

— Аз нали ви казах! Дошли сме навреме. Гости вътре има. Ядат, пият, пеят. Но от нас ще видят що се вика песен!

Дългоушко стъпил с крака на прозорца. Белко върху него. Котаран връз Белка. Най-отгоре Петлю. — Едно, две, три! — Страшна песен еква. Петлю кукурига, Котаран мяука, Белко забавква, а пък Дългоушко реве, та се къса!

Разбойници вътре били се събрали. Рева като чули, хукнали навънка. Скрили се в гората.

Дългоушко, Белко, Котаран и Петлю се вмъкнали в къщи. Заварили вътре готова трапеза.

— Сядайте, другари, да ядем и пием! — ревнол Дългоушко. — Туй се вика хора! Колко им пояхме, а как ни гощават! Вън сами излизат, да ни не смуцават!

— Да хапнем, да сръбнем! — рекъл Котаранчо.

— Тука ще останем! Няма да се върнем! — обадил се Петлю.

— За песните тука богато заплащат! — избаукал Белко.

Хапнали си сладко. Сръбнали, попели. А през това време крадците отвънка слушали, следели.

Изведнъж кат хала вътре връхлетели. Суровици дълги в ръце развъртели. Кой където свари, налага и вика:

— За песните тука така се доплаща!

Певците пребити едвам се спасили. На една полянка с мъка се довлекли. Тук Белко приклезнал, въздъхнал и рекъл:

— С петел и магаре, който дири слава, така му се пада!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.